

Arrest

nr. 232 699 van 17 februari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 oktober 2019.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij haar huidig verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidig verzoek om internationale bescherming deels steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige verzoeken om internationale bescherming heeft uiteengezet. Zij verklaart in onderhavig verzoek dat de problemen die zij in haar vorige verzoeken aanhaalde nog steeds actueel zijn. Zij verklaart nog dat haar moeder in mei 2019 door Al Shabaab vermoord is in Mogadishu omdat ze bij de overheid werkte. Zij vreest eveneens door Al Shabaab vermoord te worden. Zij zag eind 2014 verschillende leden van Al Shabaab een mijn plaatsen. Zij wisten dat zij hen gezien had, maar lieten haar gaan omdat zij een familie had. Later toonde zij aan haar oom, een militair, waar de mijn was. Nadien werd zij door Al Shabaab bedreigd omwille van deze samenwerking met de overheid. Zij verklaart voorts dat zij na een grote aanslag in oktober 2017 in Somalië deelnam aan een betoging in België, waarbij zij verklaarde dat zij tegen Al Shabaab was.

Ter ondersteuning van haar huidig verzoek om internationale bescherming toont zij vier foto's op haar GSM waarop zij te zien is bij de WTC-toren in Brussel met een blad waarop de Belgische en de Somalische vlag afgebeeld staan, en de zin "We wensen een toekomst in België".

In het kader van haar eerste verzoek nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan haar asielrelaas. Haar vrees voor herinfibulatie werd evenmin weerhouden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze motieven bij arrest nr. 182 493 van 20 februari 2017.

De commissaris-generaal nam in het kader van haar tweede verzoek een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Zij tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

De commissaris-generaal nam in het kader van haar derde verzoek een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Haar beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 201 905 van 29 maart 2018.

Haar vierde en vijfde verzoek werd door commissaris-generaal niet ontvankelijk verklaard. Zij tekende tegen deze beslissingen geen beroep aan.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van

bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoeksters vorige verzoeken om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoonde in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

5. Met betrekking tot haar deelname aan een betoging in Brussel, wijst de Raad naar hetgeen de commissaris-generaal heeft vastgesteld in de bestreden beslissing: "Wat betreft uw verklaring dat u in België deelgenomen hebt aan een betoging en daarbij verkondigde dat u tegen Al Shabaab bent, wijst het CGVS erop dat ook hieruit geen nood aan bescherming in uwen hoofde kan worden afgeleid. Uit de foto's die u toont bij de DVZ blijkt om te beginnen helemaal niet dat het een betoging tegen Al Shabaab zou zijn. U bent erop te zien met een blad waarop de Belgische en de Somalische vlag afgebeeld staan, en de zin "We wensen een toekomst in België" (Verklaring DVZ 1513265V, punt 16). Nog maakt u niet concreet aannemelijk dat Al Shabaab – of eender wie in Somalië- op de hoogte zou zijn van uw deelname aan deze betoging. U hebt hierover zelf niets gepost op uw facebookprofiel (verklaring DVZ 1513265V, punt 16). Er waren journalisten die foto's namen. U denkt dat het kan zijn dat deze verspreid zijn (Verklaring DVZ 1513265V, punt 16). U blijkt niet zeker te zijn, en kan helemaal geen elementen aanbrengen die er zelfs maar op wijzen dat deze beelden – die overigens niet eens getuigen van uw houding ten opzichte van Al Shabaab – verspreid zouden zijn tot in Somalië. Bovendien komt het weinig geloofwaardig over dat Al Shabaab zich zou bezighouden met individuele vervolgingscampagnes van elke burger die het niet met hun daden eens is. Dit zou een zeer inefficiënte en kostbare manier van werken zijn die zeer weinig resultaat zou opleveren. Uw verklaringen kunnen het CGVS niet overtuigen dat Al Shabaab zich in uw geval wel tot deze manier van reageren zou hebben gekeerd." Door te verwijzen naar een filmpje op Facebook omtrent deze betoging werpt verzoekster geen ander licht op voorgaande vaststellingen.

6. Waar verzoekster in voorliggend verzoekschrift de veiligheidssituatie in Mogadishu betwist en verwijst naar artikels en rapporten, om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er van die aard is dat Mogadishu niet veilig is, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat er actueel voor burgers in Mogadishu een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de situatie in Mogadishu actueel niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster slaagt er niet in de informatie van verweerder in een ander daglicht te stellen en aan te tonen dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.

Voorts merkt de Raad op dat verzoekster zich verder louter beperkt tot een selectieve lezing van de COI focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 25 maart 2019 waarbij zij tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, doch zij slaagt er niet in aan te tonen dat deze gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn en dat er actueel voor burgers in Mogadishu een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zou zijn.

7. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 2 oktober 2019, voert verzoekende partij aan dat haar echtgenoot overleden is en dat zij een alleenstaande vrouw is zodat het onmogelijk is om terug te keren naar Somalië. Verzoekende partij meent dat indien de vluchtelingenstatus niet wordt toegekend zij minstens de subsidiaire bescherming moet toegekend krijgen omwille van de slechte veiligheidstoestand.

Verzoekende partij voert aan dat haar echtgenoot overleden is. De Raad wijst naar hetgeen dienaangaande door de Raad werd vastgesteld in het arrest nr. 201 905 van 29 maart 2018 in het kader van haar derde verzoek om internationale bescherming: *“Waar verzoekende partij stelt dat in haar geval rekening dient gehouden te worden met het overlijden van haar echtgenoot, wijst de Raad naar de bestreden beslissing waar verwerende partij het volgende heeft vastgesteld: “Wat betreft de verklaringen*

die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw eerste aanvraag hebt uiteengezet – dat uw echtgenoot werd vermoord ten gevolge van uw problemen en u hierdoor ook zijn familie vreest -, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd (Verklaring meervoudige aanvraag 19 september 2017, punt 12; CGVS III, p. 2, 4, 6-7). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets wat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.” Verzoekende partij werpt geen ander licht op deze vaststelling.”

Het algemeen stellen dat zij een alleenstaande vrouw is zodat het onmogelijk is om terug te keren naar Somalië, volstaat niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier geheel in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Verzoekende partij meent dat indien de vluchtelingenstatus niet wordt toegekend zij minstens de subsidiaire bescherming moet toegekend krijgen omwille van de slechte veiligheidstoestand. De Raad wijst omtrent de veiligheidssituatie in Mogadishu op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“6. Waar verzoekster in voorliggend verzoekschrift de veiligheidssituatie in Mogadishu betwist en verwijst naar artikels en rapporten, om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er van die aard is dat Mogadishu niet veilig is, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat er actueel voor burgers in Mogadishu een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de situatie in Mogadishu actueel niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster slaagt er niet in de informatie van verweerder in een ander daglicht te stellen en aan te tonen dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.*

Voorts merkt de Raad op dat verzoekster zich verder louter beperkt tot een selectieve lezing van de COI focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 25 maart 2019 waarbij zij tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, doch zij slaagt er niet in aan te tonen dat deze gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn en dat er actueel voor burgers in Mogadishu een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zou zijn.” Zij werpt geen ander licht op voorgaande vaststellingen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS